

Princess

君王要娶妻

ยอดรัก
ทรรราช

อ้อมแขนนี้เป็น
ของนางตราบนิรันดร์

มนต์มิถุนา

มัดใจไว้ด้วยรัก

ลำดับที่ 285

ยอดรักพระราช

โดย มนต์มิถุนา

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2563

ราคา 205 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-4003-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอมบุ๊กส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โสภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โสภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : อดิยา โสภิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพันธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พิชริ์ เตตแดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรนวนิยาย : พิชาพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบั้งเต็ด วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ไชสุข ตรีณีย์รัชต์ เขียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : วิไลวรรณ ไยดี พิสูจน์อักษร : อดิยา อนันทานนท์ ลภัสรา อารกุล ปวีณา พงศ์ทองเมือง

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ภาพปก : muchifolio รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท วิ.พรินท์ (1991) จำกัด

สตาปอมบุ๊กส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอมบุ๊กส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3856-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

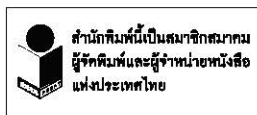
www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หนักกระดกชงสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมบรรยายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ผู้จำหน่าย

หรือโทร. 0 2940 3856-6 ต่อ 41

หนึ่ง เกี้ยวเจ้าสาว

ทันทีที่พระอาทิตย์ขึ้น พร้อมกับเสียงประทัดดังอย่างต่อเนื่อง เครื่องดนตรีทำหน้าที่ของมันด้วยทำนองเพลงรื่นเริง แม้จะเป็นยามเช้าทว่าก็มีผู้คนจำนวนมากยืนแออัดอยู่สองข้างทาง ชาวบ้านมากมายทั้งชายหญิง คนแก่ เด็กทารก ช่างเตี๋ย หรือแม้แต่ขอทาน ก็มารวมอยู่ที่ถนนกลางเมือง ศูนย์กลางของความสนใจคือขบวนเกี้ยวเจ้าสาวที่ตกแต่งด้วยผ้าและโคมไฟสีแดงสะดุดตา จากต้นขบวนจนถึงท้ายขบวนนั้นยาวยิ่งกว่าขบวนเจ้าสาวคนใดที่พวกเขาเคยพบ แม้แต่ตอนที่ช่างเตี๋ยส่งองค์หญิงใหญ่ให้ราชบุตรเขยก็ยังนับนิ้วได้น้อยกว่านี้เกือบครึ่ง

ทุกคนต่างรู้ดีแก่ใจ คราวนั้นเป็นเพราะราชบุตรเขยอย่างไรก็เป็นเพียงข้าราชการใต้เบื้องพระบาทช่างเตี๋ย สิ้นเดิมเจ้าสาวก็มาจากราชวงศ์อย่างเดียว ทว่าเวลานั้นนอกจากช่างเตี๋ยจะพระราชทานสิ้นเดิมเจ้าสาวเป็นพิเศษแล้ว ยังรวมถึงสิ้นเดิมที่ได้รับจากบิดาของเจ้าสาวที่เป็นถึงเสนาบดีชั้นผู้ใหญ่ รวมแล้วจึงเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า และประการที่สามที่ทำให้สิ้นเดิมเจ้าสาวมีมากถึงขนาดนี้ก็เพราะ... เจ้าบ่าว

พวกเขาต้องการให้การสมรสครั้งนี้เป็นไปอย่างสมเกียรติที่สุด เพื่อให้

เจ้าบ่าวพึงพอใจ นั่นคือสิ่งที่พวกเขาต้องการ

เสียงประตูไม้ขนาดใหญ่เปิดออก ดึงสายตาผู้คนจำนวนมากมาที่ลานด้านหน้าประตู เมื่อเปิดออก สิ่งที่อยู่ตรงหน้าของพวกเขาก็คือสาวใช้ที่ประคองหญิงสาวในชุดเจ้าสาวสีแดงอันงดงามก้าวออกมา แม้มีผ้าคลุมหน้า แต่ท่วงท่าเดินยังมั่นคง แผ่นหลังยืดตรง ศีรษะเชิดตั้งไม่ได้ก้มต่ำตามน้ำหนักของเครื่องสวมศีรษะด้านบน สายลมวูบหนึ่งพัดผ่านในยามเช้า ผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวก็ปลิวขึ้น ใบหน้าที่ถูกแต่งแต้มอย่างจัดจ้านภายใต้ผ้าคลุมจึงปรากฏ แม้เพียงชั่วพริบตาผู้คนก็แทบลืมหายใจ

เสียชีวิตหญิงงาม...

ผู้ติดตามมาด้านหลังคือเสนาบดีเย่จินหู สู้หยินฟางหลี่หลิว บุตรชายคนโตเย่จินหง และบุตรสาวคนเล็กเย่หลิงเซียว ทั้งหมดนี้คือครอบครัวของเจ้าสาวผู้กำลังจะถูกส่งขึ้นเกี้ยวไปยังดินแดนอันห่างไกล ขณะที่เดินออกมานั้น ส่องแต่กับส่องเขาก็เสด็จเข้ามาใกล้ ที่ติดตามมาด้านหลังคือรัชทายาทผิงชงหยวน สองครอบครัวประจันหน้ากัน ดวงตาของผู้ทรงอำนาจยามทอดมองเจ้าสาวแสนอาทร

“ถวายพระพรฝ่าบาท ถวายพระพรสองเฮา ถวายพระพรองค์รัชทายาท”
ครอบครัวตระกูลเย่แสดงความเคารพ

สองเฮาประคองเจ้าสาวในชุดสีแดงให้ลุกขึ้น “ลำบากเจ้าแล้ว”

ไม่ว่าใบหน้าที่ถูกแต้มอย่างจัดจ้านนั้นเป็นอย่างไร แต่น้ำเสียงที่เปล่งออกมาเรียบนิ่ง ให้ความรู้สึกสงบและเยือกเย็น

“หม่อมฉันเต็มใจที่จะทำเพคะ”

“จากนี้ไปดูแลตัวเองให้ดี เจ้าเป็นหญิงงาม ทั้งยังเฉลียวฉลาด ข้าเชื่อว่าเจ้าจะมีชีวิตที่ดีได้ในสถานที่แห่งนั้น” ถ้อยคำกลั่นออกมาด้วยความรู้สึกห่วงใย ทว่ายิ่งสองเฮาท่วงไยนางมากเท่าใด ก็คล้ายจะยิ่งสร้างบาดแผลที่มีอยู่ให้ขยายมากขึ้นเท่านั้น

พูดคุยกันสองสามคำ ก่อนก้าวขึ้นเกี้ยว เจ้าสาวก็หันกลับไปมอง

ครอบครัวของตัวเอง ใบหน้าของพวกเขาเรียบนิ่ง ยิ่งมองยิ่งเฉยชา มีเพียง
น้องสาวเท่านั้นที่แสดงออกว่าลำบากใจ

“จากนี้ไปลูกคงไม่สามารถดูแลท่านพ่อท่านแม่ได้อีกแล้ว ขอให้พวก
ท่านดูแลสุขภาพของตัวเองให้ดี มีความสุขกับช่วงเวลาที่พวกท่านรอคอยมา
โดยตลอด” น้ำเสียงในตอนท้ายแผ่วเบา ได้ยินเฉพาะคนที่ยืนอยู่ใกล้ “จากกัน
คราวนี้ก็เหมือนจากตาย คงไม่อาจได้กลับมาพบกันอีก ดังนั้นแม้ว่าพวกท่าน
จะเกลียดชังมากแค่ไหน แต่บุตรมีบิดามารดาได้คนเดียว ข้าส่งตัวเองขึ้นก็ยว
เจ้าสาวก็เพื่อให้พวกท่านมีความสุขที่ไม่ต้องสูญเสียลูกสาวสุดที่รักไป ช่วย
เสแสร้งว่าเสียใจบ้างสักนิดก็ยังดี ให้ข้าหลอกตัวเองว่าพวกท่านยังอารมณ์
อยู่บ้าง”

น้ำเสียงนั้นแม้จะสงบแต่ก็แฝงด้วยอารมณ์อันหลากหลาย สุธียินแสร้ง
อาจมองลอดผ่านผ้าคลุมหน้าเข้าไปได้ ทว่าในฐานะมารดานางรู้ว่าบุตรสาว
คนโตกำลังเจ็บปวด เสนาบดีเยที่เป็นคนไม่ใส่ใจอะไรมากนักยังรับรู้อารมณ์
ที่แฝงมากับถ้อยคำพวกนั้น ดวงตาของเขาหริ่ง มือสองข้างกำแน่นโดยไม่
รู้ตัว

จากเป็นเหมือนจากตาย... ซาตินี้ไม่อาจได้พบกันอีก

“ท่านพี่...” เยหลิ้งเซียวเรียกเสียงลั่น ดวงตาคู้งามคลอไปด้วยหยดน้ำ
คุณหนูเล็กตระกูลเยกัตรีมีปีกแน่นอน พยายามก้าวเข้ามาหาพี่สาว ทว่าร่างใน
ชุดสีแดงกลับถอยหลังทิ้งระยะห่าง นางหยุดชะงักด้วยความเจ็บปวดใจ

“ข้ามอบทุกอย่างให้เจ้าแล้ว มอบให้ทั้งความรักของบิดามารดาและ
พี่ชาย มอบให้กระทั้งคุณั้น ตอนนี้ข้ากำลังมอบชีวิตให้แก่เจ้า จากนี้พวก
เราไม่ติดค้างกันอีก ชีวิตนี้ไม่มีอะไรต้องเกี่ยวข้องกันอีกต่อไป” นางเอ่ย
ถ้อยคำแสนเย็นชาออกมา ไม่แม้แต่จะเอ่ยคำลา ก่อนจะหันหลังขึ้นก็ยวใน
ทันที

เสียงประโคมกลองและดนตรีดังไปทั่วเมือง คานหามเกี้ยวเจ้าสาวถูก

ยกขึ้นพาดบ่า ทั้งขบวนลั่นแฉกเจ้าสาวที่ยาวเหยียด มีทหารจำนวนมากคุ้มกัน นำขบวนเคลื่อนตัวออกจากเมืองหลวง รัชทายาทเป็นผู้นำในขบวนนี้ เขาอาสาไปส่งเจ้าสาวด้วยตัวเอง

ร่างสูงสง่าขึ้นไปนั่งบนหลังอาชาสีขาวแล้วเหยาะย่างออกไป ขบวนเกี้ยวเจ้าสาวผ่านตลาด ผ่านบ้านเมืองและผู้คน เมื่อพ้นจากประตูเมือง เจ้าสาวก็เปลี่ยนจากเกี้ยวเป็นรถม้าเพื่อสะดวกต่อการเดินทาง ทว่าเพราะธรรมเนียมแต่เดิม เมื่อออกจากบ้านเจ้าสาวแล้ว ก่อนจะถึงบ้านเจ้าบ่าวทำไม่อาจแตะพื้นได้ ตอนออกจากเกี้ยวจึงให้คนแบกเกี้ยวย่อตัวโกยรถม้า เอาไม้กระดานแผ่นหนึ่งพาดระหว่างเกี้ยวกับพื้นรถม้าให้เจ้าสาวเดินข้ามไป

ตัวเกี้ยวถูกทำขึ้นมากเป็นพิเศษสำหรับถอดสลักไม้เพื่อแยกส่วนประกอบออกจากกันได้ หลังจากที่ถูกสลักเป็นเพียงชิ้นไม้แยกส่วนแล้วก็ถูกนำไปเก็บเอาไว้ที่ด้านหลังของรถม้า ตอนไปถึงจุดหมายพวกเขาก็จะประกอบเกี้ยวเพื่อแบกเจ้าสาวเข้าไปในเมือง

ขบวนรถม้ายังคงเดินทางต่อไป พวกเขาต้องรีบเร่งเดินทางให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ไม่มีใครรู้ถึงความมอดทนของเจ้าบ่าวนั้นมากแค่ไหน บางทีการไปถึงช้าแม้ครึ่งชั่วโมงอาจจะก่อให้เกิดความขัดแย้งที่รุนแรงได้ ดังนั้นพวกเขาจะไม่พักจนกว่าม้าจะเหนื่อยล้าเกินกำลัง

ฉินซงหยวนเป็นผู้ขี่ม้านำอยู่ด้านหน้า ตลอดทางเขามักจะหันกลับไปมองรถม้าที่อยู่ด้านหลัง ผ่านม่านปิดสนิท นอกจากเวลาอาหารแล้วไม่ค่อยมีใครเข้าไปรบกวนเจ้าสาวในรถม้า คนด้านในก็ไม่ได้ส่งเสียงอะไรออกมาเช่นกัน เวลาทำธุระส่วนตัวก็จะมิหนำซ้ำถูกลูกน้องผลักเข้าไปดูแล

เช้าวันที่สี่ของการเดินทาง ฉินซงหยวนตัดสินใจขี่ม้าเข้าไปประจบข้างตัวรถม้า เขาส่งสัญญาณให้ผู้คนรอบด้านกระจายตัวออกไป แม้แต่นางกำนัลที่ดูแลด้านในก็รู้ว่าตัวเองควรหลบออกไปนั่งอยู่ข้างคนขับรถม้า

“เจ้า... เป็นอย่างไรบ้าง”

เมื่อเขาถามออกไป สิ่งที่ได้รับกลับมามีเพียงความเงียบ นอกจากเสียงของล้อรถม้าที่บิดไปบนถนน เสียงของผีเสื้อที่ย่ำลงบนพื้นดิน สายลมที่พัดอยู่ภายนอก ทุกอย่างก็ดูเหมือนจะเงียบสงบ นานหลายชั่วลมหายใจเสียงตอบรับจากด้านในจึงดังขึ้น

“หม่อมฉันสุขสบายดี ขอบพระทัยที่ทรงห่วงใย” น้ำเสียงนั้นติดเย็นหาตุลาลัยไร้อารมณ์ แต่คนฟังไม่ถือสา ยังคงถามต่อไป

“ทำไมต้องเสนอตัวเอง ถ้าเพียง... ถ้าเพียงเจ้าเปลี่ยนใจตอนนั้นข้าจะยกเลิกการส่งตัวครั้งนี้”

ทันใดนั้นคนในรถม้าก็หัวเราะออกมา “ทำไมไม่ทรงเอ่ยห้ามตั้งแต่ตอนที่หม่อมฉันเสนอตัว รับสั่งเอาตอนนี้จะได้ประโยชน์อะไรพะคะ ยกเลิกการส่งตัวฟังดูง่าย แต่พระองค์เคยคิดถึงผลที่จะตามมาบ้างหรือไม่พะคะ” แวแวเย้ยหยันปรากฏในคำพูดเหล่านั้น “วังเหวินสวีย์ใช้สถานที่ที่เราจะหลบหลู่ได้หรือไม่”

“การแต่งงานที่ไม่ได้เกิดจากความรักอาจทำให้ทุกข์ทรมานไปตลอดชีวิต ใครต่อใครต่างก็พูดว่าราชาปีศาจแห่งวังเหวินสวีย์นั้นโหดเหี้ยมไร้หัวใจ”

“ว่าที่สามีของหม่อมฉันเป็นคนโหดเหี้ยมแล้วอย่างไร ไร้หัวใจแล้วอย่างไร หากการแต่งงานครั้งนี้เอื้อประโยชน์ให้แก่ทั้งสองฝ่ายก็เพียงพอแล้ว ความรักที่พระองค์กล่าวถึงล้วนเป็นเรื่องไร้สาระ คนหน้ามืดตาบอดจึงจะยึดติดกับความรัก คิดแต่จะหาเพื่อคนที่รักโดยไม่นึกถึงผลที่จะตามมา” น้ำเสียงของนางหนักแน่นและเข้มขึ้น “ราชาปีศาจต้องการบุตรสาวตระกูลเยเป็นสวียิน หากหม่อมฉันไม่เสนอตัวเอง พระองค์จะยอมให้เยหลงใหลไปหรือไม่ หากไม่ยอม สุดท้ายแล้วฉันจะไม่ส่งบุตรสาวตระกูลเยไปให้ ในฐานะรัชทายาทพระองค์คิดถึงผลที่จะตามมาหรือไม่ อิทธิพลวังเหวินสวีย์ขจรขยาย เป็นศัตรูกับวังเหวินสวีย์ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างไร ทุกวันนี้แล้วฉันจ้องจะทำสงครามกับแคว้นฉิน พระองค์มั่นใจหรือไม่ว่าจะรับมือได้ทั้งสองทาง ยอมกระทั่งสละชีวิตทหารนับแสน ราษฎรอีกนับล้านต้องยากไร้ หรือสูญเสียราชวงศ์

ฉันเพื่อสิ่งที่พระองค์เรียกว่าความรัก”

คนที่ขี้มั่วอยู่ด้านนอกหนึ่งไป แม้จะโกรธที่นางเหยียดหยามเขาว่าไร้ความคิด แต่ก็ไร้คำตอบได้ เจ็บใจที่นางพูดออกมาได้ถูกต้อง ในตอนนั้นเขาไม่ทันนึกถึงผลลัพธ์ ความคำนึงถึงเพียงประการเดียวคือจะไม่มัวนอนเสียเวลาเสียใจไป

“ใช้ว่าหม่อมฉันไม่เคยเห็นค่าของความรัก” เสียงจากภายในรถม้าดังขึ้นอีกครั้ง “หม่อมฉันเคยศรัทธาด้วยหัวใจทั้งหมด ทุ่มเหง่ทั้งร่างกาย ทรงเห็นแล้วว่าหม่อมฉันต้องสูญเสียอะไรไปบ้างเพื่อความรัก ต่อให้เป็นศัตรูกับคนทั้งใต้หล้าเพื่อคนที่รักก็ยินยอม สุดท้าย... หม่อมฉันเหลืออะไรบ้าง”

เมื่อบทสนทนาจบลง ฉันชงหยวนก็ความม้าขึ้นแนวหน้า เขาเงยบขริมไม่พูดไม่จา คล้ายกับครุ่นคิดบางอย่างตลอดเวลา หัวใจบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดที่ไม่สามารถอธิบายได้ ความเจตน์นึกตกตะกอนอยู่นาน มองรถม้าที่เงยบขริมด้านหลังด้วยความสงสัย ที่แท้จริงแล้วเย่เย่เย่ยังมีหัวใจทำเพื่อส่วนรวมถึงเพียงนี้หรือ มีสายตาที่มองปัญหารอบด้านถึงเพียงนี้หรือ ยอมเสียสละตัวเองเพื่อคนอื่นแบบนี้ใช่ตัวตนที่แท้จริงของนางหรือไม่ ทำไมตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาไม่เคยรับรู้ด้านนี้ของนางมาก่อน

ตลอดเส้นทางนี้มีเพียงความเจ็บที่ดำเนินไป วันเวลาหมุนผ่าน ยิ่ง
เข้าใกล้จุดหมายปลายทางมากขึ้นเท่าใด อากาศก็ยิ่งหนาวมากขึ้นเท่านั้น เส้นทางราบเรียบเปลี่ยนเป็นเนินขาน้อยใหญ่สลับซับซ้อน ต้องใช้ความพยายามมากสักหน่อยเพื่อผ่านไป

เข้าสู่ในวันที่มีหมอกหนาและอากาศหนาวจัด พวกเขาก็มาถึงประตูขนาดใหญ่ เหนือกำแพงขึ้นไม่มีร่างของทหารในเครื่องแบบสีน้ำเงินเรียงรายจนแทบเต็มพื้นที่ มีคนบอกว่าคนของวังเหวี่ยงเสวียนเป็นยอดฝีมือ แม้แต่คนเฝ้าประตูก็ยังมีลักษณะน่าหว่นเกรง รูปร่างสูงใหญ่เกือบเจ็ดศอก¹ อากาศภายนอกหนาวจนคนจากพื้นที่ราบสันชะง้าน นางก้านลัดต้องเกาะกันเป็นกลุ่ม

เพื่อให้ความอบอุ่นแก่กันและกัน แต่คนเฝ้าประตูเหล่านั้นสวมเพียงเสื้อผ้า
เครื่องแบบค่อนข้างบาง ทว่าหอกยาวที่พวกเขาถือเอาไว้ในมือกลับน้ำหนัก
ยิ่งกว่า ตัวหอกตลอดจนหัวหอกคล้ายว่าจะหลอมขึ้นมาจากเหล็กเป็นชิ้นเดียว
ผิวมันแวววาวไม่มีรอยต่อ มีความยาวราวสิบนิ้ว ทหารที่มาจากพื้นที่ราบ
พากันกลืนน้ำลาย แคะให้ถือก็นับว่าเป็นงานยากสำหรับพวกเขาแล้ว ได้ยินมา
ว่าคนวังเหวินสวีแวงไกวมันราวกับเป็นอวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกาย ควบคุม
ได้อย่างใจนึก

ฉินซงหยวนไม่มีเวลาสนใจพวกเขามากนัก เขาหันหลังแล้วสั่งให้คน
ต่อเกี้ยวแบกเจ้าสาว คนงานด้านหลังทำงานคล่องแคล่ว ใช้เวลาหนึ่งเคื่อก็ต่อ
เกี้ยวเจ้าสาวสำเร็จ คนงานอีกส่วนรีบเร่งจัดแต่งเกี้ยวเจ้าสาวด้วยผ้าสีแดง จาก
นั้นคนแบกเกี้ยวก็ยกเกี้ยวมายังรถม้า นางกำนัลใช้ผ้าบังตาซึ่งประกบสองด้าน
แล้ววางไม้พาดให้เจ้าสาวข้ามจากรถม้าเข้ามาด้านในตัวเกี้ยว นักดนตรีที่ติดตาม
มาเริ่มตีฉิ่งและกลองเป็นสัญญาณ

คนเฝ้าประตูสองคนใช้เพียงสองมือผลักประตูเหล็กหนักหลายร้อย
จิน² คนละด้าน คนจากแคว้นฉินย่อมรู้ว่าหากเป็นพวกเขาคงใช้แรงงานทหาร
ร้อยคนหรืออย่างน้อยก็สิบคนเพื่อเปิดประตูเหล็กที่ใหญ่โตขนาดนั้น แม้แต่
ฉินซงหยวนก็เพิ่งตระหนักถึงความร้ายกาจของเรื่องราวในการเป็นศัตรูกับวัง
เหวินสวี ส่ายตายามทอดมองเกี้ยวเจ้าสาวด้านหลังยังเกิดความลึกลับขึ้นมา
ชั่วขณะ

ขบวนเจ้าสาวได้รับความสนใจจากผู้คนจำนวนมาก แม้วังเหวินสวีจะ
ไม่ใช่เมือง แต่เป็นเพียงพรรคที่มีชื่อเสียง แม้เป็นเช่นนั้นก็มีผู้คนที่เห็นทั้ง
ชาวบ้านธรรมดาและลูกศิษย์ของพรรคอยู่เป็นจำนวนมาก พวกเขาพึงพอใจ

¹ ฉื่อ เป็นหน่วยวัดความยาวในยุคฉินโบราณ โดยที่ 1 ฉื่อ ยาวประมาณ 30 เซนติเมตร
เพราะฉะนั้น 7 ฉื่อ เท่ากับ 210 เซนติเมตร

² จิน เป็นหน่วยวัดน้ำหนักของฉินในยุคโบราณ โดยที่ 1 จิน เท่ากับ 500 กรัม

ที่จะอยู่ภายใต้การคุ้มครองอันแข็งแกร่งของวังเหวินเสวี่ย พลั้งอำนาจที่กำราบทั่วดินแดน แม้แคว้นใหญ่ก็จะต้องให้ความเกรงใจต่อราชาปีศาจผู้เป็นประมุขแห่งวังเหวินเสวี่ย

ประทัตถูกจุดไปตามทาง ถนนสองข้างประดับด้วยโคมไฟสีแดงเป็นมงคล ทางวังเหวินเสวี่ยเองก็จัดเตรียมการต้อนรับเป็นอย่างดี ด้านในมีกองทหารในชุดสีน้ำเงินมารอนำขบวนเจ้าสาว เกี้ยวถูกยกขึ้นแบกเดินเข้าไปภายใน ชาวบ้านและลูกศิษย์พรรคโคหฺร้องยินดีเป็นการต้อนรับว่าที่สวามีของท่านประมุข

ห้องฟ้าสว่าง แสงแดดส่องกระทบพื้นสะท้อนเป็นริ้วคลื่นเรืองรองประหลาด ระยะทางจากหน้าประตูพรตจนถึงเขตคฤหาสน์หลังใหญ่นั้นค่อนข้างไกล คนแบกเกี้ยวไม่กล้าแสดงสีหน้าเหนื่อยล้า ทนได้นั้นประทัตอันเป็นปรากฏรสสุดท้ายก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้า เหนือบันไดสูงหลายสิบขั้นซึ่งต้องแหงนศีรษะจนคอตั้งบ่า ปรากฏเงาร่างสูงใหญ่ในอาภรณ์สีแดงเด่นสง่ายืนอยู่ชั้นบนสุด เส้นผมสีขาวของเขาสีวไสวไปตามแรงลม แม้ทอดมองจากสถานที่อันห่างไกลก็ยังเห็นได้ชัด

ราชาปีศาจแห่งวังเหวินเสวี่ย

เกี้ยวหยุดและถูกวางลงที่พื้น ชายในชุดเจ้าบ่าวเดินลงมายังด้านล่าง ยิ่งเข้าใกล้หัวใจผู้คนยิ่งสั่นไหว ทั้งตระหนกและหวาดกลัว อีกบางส่วนยังคงฉงนสงสัย ใบหน้านี้มีไฉ่เซ่งตงามเกินบุรุษหรือหญิง จินซงหยวนเป็นยอดบุรุษแห่งแคว้นจิน เมื่อเขาลงจากหลังม้าเพื่อทักทาย กลับถูกเปรียบเทียบว่าดูธรรมดาเกินไป ยิ่งรัศมีอันน่าเกรงขามที่แผ่กระจายทางตาคมชี้ขึ้นดูจดตาเหยียวนัยน์ตาด้านในดำสนิทราวกับห้องฟ้าในยามราตรี ริมฝีปากบางเรียบเสมอเป็นเส้นตรง

งดงามราวกับปีศาจ

มือหนาใหญ่ขาวซีดแหวกฝ่ามือ เจ้าสาวด้านในจึงก้าวออกมา ทว่าทำยังไม่ทันแตะถึงพื้นก็ถูกช้อนขึ้นสู่อ้อมแขน แม้เย่เย่เสียงจะดูบอบบางไป

ลักหน้อยแต่นางก็ยังเป็นมนุษย์ที่มีน้ำหนัก ทว่าพอถูกอุ้มด้วยสองแขนของราชาปีศาจแล้ว ตัวล้ายจะเบาเหมือนเป็นเพียงเด็กทารกคนหนึ่ง

แม้ว่าใบหน้าของราชาปีศาจจะงดงาม แต่แผ่นหลังและไหล่ของเขา ก็กว้าง ส่วนสูงราวหกข้อหรือมากกว่านั้นเล็กน้อย รูปร่างเช่นนี้เหมือนขุนเขาอันกว้างใหญ่ เป็นกำแพงที่ตั้งตระหง่านท้าทายต่อลมพายุ ฉันทรงหยวนบังเกิดความรู้สึกคับข้องในหัวใจ แรกเริ่มเขาคิดว่าราชาปีศาจแห่งวังเหวินเสวี่ยจะเป็นชายอัปลักษณ์ ไม่เช่นนั้นจนบัดนี้แล้วทำไมถึงไม่เคยมีสหายมาก่อน เย่เย่เย่เย่เย่เย่แม้มีอุปนิสัยร้ายกาจไม่น่าชมก็นับว่าเป็นหญิงงามพร้อม เกิดในสกุลที่ดี ใจของเขาเกิดความเวทนาอยู่บ้าง แต่บัดนี้กลับพลิกคิดว่าความเชื่อไปจนหมด

ราชาปีศาจไม่เพียงไม่อัปลักษณ์ แต่ยังรูปงามอย่างร้ายกาจ ความรู้สึกด้อยกว่าที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนของรัชทายาทแห่งแคว้นฉินชวนให้หงุดหงิดยิ่งนัก ฝ่ามือสองข้างกำแน่น ก้าวติดตามไปไม่ลดละ แต่พบดาบเดี่ยวร่างสูงใหญ่ก็ดูห่างไกลขึ้นเรื่อย ๆ ผู้ติดตามยังก้าวไม่ถึงครึ่งทางบันไดร่างนั้นก็ไปหยุดที่จุดสูงสุดเสียแล้ว

เจ้าสาวถูกปล่อยลงให้ยืนบนพื้นเมื่อเจ้าบ่าวก้าวข้ามธรณีประตูเข้ามา

ผ้าคลุมหน้าสีแดงฉินบางทำให้นางมองเห็นด้านนอกเพียงเลือนราง รับรู้ว่าข้างกายเป็นเวทีสามี่ที่มีรูปร่างสูงใหญ่ ฝ่ามือที่สัมผัสสร้างกายนั้นเย็นเยือก ความแข็งแกร่งที่ราวกับออกแรงเพียงนิดนางก็สามารถบุบสลายได้ในอ้อมแขนนั้น เย่เย่เย่เย่เย่เย่ทั้งหวาดกลัวและขบขัน ก่อนจะหัวเราะเย้ยหยันตัวเอง

เสียงบุรุษผู้หนึ่งดังขึ้นข้างตัว บอกเวลาและลำดับพิธีการที่ออกจะคล้ายแคว้นฉินอยู่มาก แต่เนื่องจากพวกเขาไม่มีญาติผู้ใหญ่หรือคนที่สมควรก้มหัวให้แสดงความเคารพจึงข้ามไปยังขั้นตอนคำนับฟ้าดิน แล้วพวกเขาต้องเข้าไปภายในสุสานเพื่อบอกกล่าวแก่อดีตประมุขวังเหวินเสวี่ย

ระยะทางจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งค่อนข้างไกล มือที่เหมือนกับท่อน

เหล็กทั้งแข็งและเือกเย็นจับแขนของนางเอาไว้ตลอดเวลา ทว่าทันทีที่สิ้นสุดการคำนับสู่สถานบรรพชน เขาก็รีบปล่อยมือราวกับต้องของร้อน เย่เย้ยเซียงไม่กล้าตำหนิอีกฝ่าย นางเพียงแค่นิ่งอยู่นิ่งๆ และขยับไปมาราวกับตุ๊กตาที่ถูกชักจูง

เสียงผู้คนสรรเสริญยินดี เสียงดนตรีที่บรรเลงอย่างต่อเนื่อง ด้านนอกเป็นอย่างไรไม่ได้อยู่ในความสนใจของนางเลย เพราะนางเหนื่อยล้าเกินกว่าจะรับรู้ กว่าจะเสร็จพิธีก็ทำเอานางสิ้นเรี่ยวแรง ต่อจากนี้ยังต้องมึนงงเลี้ยงฉลอง ทว่าเจ้าสาวต้องเก็บตัวอยู่ในห้องหอ รอคจนกว่าเจ้าบ่าวจะกลับเข้ามา เปิดฝาคกลมหน้าต่างให้ ตั้งแต่นางก้าวเท้าเข้ามาในคฤหาสน์ประมุข แม้แต่ซาลักอีกก็ไม่ได้ตกถึงห้อง

ริมฝีปากที่ทาด้วยชาตแห่งผาก ในห้องไม่มีสิ่งใดนอกจากสุรามงคลที่ถูกเตรียมเอาไว้รอเจ้าบ่าวของนางกลับจากงานเลี้ยงฉลอง แต่ดูเหมือนงานเลี้ยงจะดำเนินต่อไปอีกยาวนาน ไม่อาจจินตนาการเวลาที่ผ่านไป เย่เย้ยเซียงไม่กล้าขยับตัว นางนั่งหลังตรงอยู่บนเตียง รอคอยต่อไปด้วยความอดทน

ตอนที่กำลังคิดอะไรเกี่ยวกับชีวิตในวันข้างหน้า เสียงหัวเราะและเสียงโวยวายก็ดังขึ้นด้านนอก ดูเหมือนแขกของเจ้าบ่าวกำลังมาส่งเขาเข้าห้องหอตามธรรมเนียม แผ่นหลังนางยืตตรงอีกครั้ง รอคอยให้ประตูเปิดออก

“ข้าไม่ให้น่านไป ข้าไม่ให้น่านเข้าไปข้างใน” เสียงสตรีผู้หนึ่งโวยวายขึ้นจากน้ำเสียงคล้ายจะเป็นหญิงสาวแรกรุ่น จากนั้นตามด้วยน้ำเสียงของชายหนุ่มคนหนึ่ง

“เจ้าเลอะเลือนไปแล้วลี้ลี้ ปล่อยศิษย์พี่เดี๋ยวนี้ ไม่เช่นนั้นจะเสียฤกษ์” เสียงหญิงสาวดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เจือด้วยเสียงสะอื้น “เสียฤกษ์ก็ไม่ต้องเข้าหอ ไม่เห็นจะเป็นอะไร ส่งนางกลับไปแค่วันฉินลี้ ส่งนางกลับไปเลย”

ประโยคหลังบาลงเรื่อยๆ ดูเหมือนหญิงสาวผู้นั้นจะถูกลากตัวออกไปแล้ว ริมฝีปากที่อยู่ภายใต้ฝาคกลมหน้าต่างเผยรอยยิ้มที่ยากจะอ่านได้ สามีผู้นี้

ท่าจะมีดีไม่น้อย แม้มองเห็นหน้าเขาไม่ชัดนัก ทว่าก็พอบอกได้ว่าไม่ได้ชั่วร้าย
ชี้เหร่ ดูท่าว่าจะมีหญิงสาวที่อยากขึ้นมาเป็นภรรยาประมุขไม่น้อย กระนั้นก็
ยังก่อให้เกิดความสงสัยว่าเหตุใดเขาถึงต้องการที่จะแต่งงานกับหญิงสาวจาก
ตระกูลเย

หลังจากที่เสียงนั้นเงียบไปแล้วประตูห้องก็เปิดออก คนที่ก้าวเข้ามามี
ผิวแทนเข้มแน่น นางมองเห็นเพียงเงาร่างสูงใหญ่เท่านั้น ภายในห้องค่อนข้าง
สลัว มีเพียงแสงจากโคมไฟด้านนอกและตะเกียงที่หัวเตียงเท่านั้น เสียงฝีเท้า
ดังใกล้เข้ามา หัวใจคนที่นั่งอยู่บนเตียงเต้นระทึก ไม่รู้พอเขามองเห็นหน้า
เจ้าสาวแล้วจะเป็นอย่างไร ในเมื่อต่างคนต่างก็ไม่เคยพบหน้ากันมาก่อน

อากาศภายในคล้ายจะร้อนขึ้น กลิ่นสุราอ่อนๆ โขยไปทั่วห้อง ชาย
อารมณ์สีแดงมาหยุดลงตรงหน้า หญิงสาวไม่กล้าเงยหน้าขึ้น ยิ่งไม่กล้ากระพริบ
จะหายใจ พวกเขาอยู่ตรงหน้าของกันและกัน ภายใต้ความเงียบ ในที่สุดชาย
คนนั้นก็เอื้อมมือไปหยิบไม้คั่นซึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะ สอดไม้เข้ามาด้านในเพียง
เล็กน้อยก่อนผ้าคลุมหน้าจะถูกเปิดขึ้นอย่างเชื่องช้า

หลายลมหายใจต่อมาเยเย็บเสียงก็เงยหน้าขึ้นมองชายที่กลายเป็น
สามีของตัวเอง ชายหนุ่มอายุราวยี่สิบปลายๆ หรือสามสิบต้นๆ รูปร่างสูงใหญ่
ผิวของเขาวาวมาก ดวงตาสีแดงยวรี ใบหน้าละม้ายสตรีอยู่ถึงห้าส่วน ถึง
กระนั้นหางตาและคิ้วที่ชี้ขึ้นเล็กน้อยสื่อความเหี้ยมคมและเฉยชา ทำให้เขา
ดูสมกับเป็นชายชาติวีร ฝมยาวตรงสีขาวทำให้เขาดูเหมือนปีศาจอย่างที่คน
กล่าวขาน

สามีภรรยาต่างจ้องมองกันและกัน คล้ายพวกเขาจะลืมหายใจนาน
จนลืมนั่นทุกสิ่ง สุดท้ายสิ่งที่ปลุกพวกเขาออกจากภวังค์คือเสียงของไม้
คั่นซึ่งที่ตกลงบนพื้น คิ้วของเขาย่นเข้าหากัน ราชาปีศาจถอยหลังไปสอง
สามก้าวด้วยท่าทางไม่แน่ใจ ฉับพลันนั้นเขาก็หมุนตัวเตรียมออกไปจากห้อง
ห่อ

เยเย็บเสียงตกตะลึง คิดขึ้นมาได้แล้วที่หัวเราะเยาะตัวเอง หรือแท้จริง

แล้วบุตรสาวตระกูลเย่ไม่ใช่ใครก็ได้ แต่ต้องเป็นเย่หึงเซียวก่อนนั้น ราชินีก็
ไม่เคยพบนาง ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่เคยพบเย่หึงเซียวก่อน ดังนั้นเมื่อ
พบว่าเจ้าสาวไม่ใช่คนที่ต้องการเขาถึงได้แสดงท่าทางไม่พอใจออกมา
นางนับเป็นตัวละครที่แน่นอน ไม่ว่าจะกี่ครั้งกี่ล้นไม่มีใครต้องการนางเลย

ตัวอย่าง

สอง ฝันร้ายอันยาวนาน

ในความฝันของเย่เยี่ยเซียงนั้นกลายเป็นเหมือนกลุ่มควันที่ปกคลุมผู้คนเอาไว้ ความฝันนี้ดำเนินมาตั้งแต่นางยังเด็ก อายุเพียงห้าขวบก็ได้เข้าวังไปพบฮ่องเต้กับฮ่องเฮาเป็นครั้งแรก เด็กชายที่ยืนเคียงข้างคนที่นั่งบนบัลลังก์เป็นใครนางก็ไม่แน่ใจเช่นกัน แม่ไม่เคยพบกันมาก่อน แต่เด็กคนนั้นก็สะดุดตา ใบหน้าน่ารักของเขา ท่าทางดูเหมือนพยายามจะทำตัวเป็นผู้ใหญ่ ทำให้นางชื่นชมเด็กชายผู้นั้น ภายหลังจึงรู้ว่าการพบกันครั้งนั้นคือการกำหนดชีวิตของนางและเขาให้ต้องกลายเป็นคู่หมั้น

เด็กชายผู้นั้นมีชื่อว่า ‘ฉินซงหยวน’ เขาเป็นโอรสองค์โตของฮ่องเต้กับฮ่องเฮา ในอนาคตอันใกล้เขาจะได้รับการแต่งตั้งเป็นองค์รัชทายาท ฮ่องเต้อาจจะมีสนมมากมาย แต่คนที่สามารถมีอิทธิพลหรือบิดาให้นั้นน้อยยิ่งกว่าน้อย ฉินซงหยวนกำเนิดจากฮ่องเฮา ทั้งยังเป็นโอรสองค์แรก ดังนั้นตำแหน่งองค์รัชทายาทจึงเป็นของเขาโดยแทบจะไร้คู่แข่ง ตัวนางเองในฐานะบุตรสาวคนโตของเสนาบดีชั้นหนึ่งก็กลายเป็นว่าที่ฮ่องเฮาในอนาคต

ทุกวันนี้ต้องตื่นแต่เช้าเพื่อเข้าวังไปเรียนรู้ศิลปะทั้งสี่ การปกครอง กระทั่งมารยาทและความประพฤติทุกอย่างภายใต้การสั่งสอนอย่างเข้มงวดของ

สองเสาและนางกำนัลอาวุโส ชีวิตนี้กลายเป็นของฉินซงหยวน ความยากลำบากทั้งหมดเพื่อการเป็นหนังสือพิมพ์ที่ที่เหมาะสม เด็กหญิงในวัยเดียวกัน หรือกระทั่งคนที่มีอายุมากกว่าเล็กน้อยต่างก็เกรงใจนาง เมื่อนางเดินผ่านยังต้องถอยหลังหลบให้หนึ่งก้าว

เย่เยี่ยเซียะรู้สึกภาคภูมิใจ ใครต่อใครต่างก็ชื่นชมและยกย่องนาง นอกจากเพื่อองคิรัชทายาทแล้ว นางยังคาดหวังตามความคิดแบบเด็กว่ามันจะทำให้บิดามารดาและพี่ชายภาคภูมิใจ แต่เพราะยิ่งเติบโต สิ่งที่น่าจะต้องเรียนรู้ก็มีมากขึ้น สองเสามักเรียกตัวนางเข้าวังเพื่อสอนเกี่ยวกับการจัดงานเลี้ยงและภาระหน้าที่มากมายที่จะตกเป็นของนางในอนาคต

ก่อนจะรู้ตัวก็ไม่มีพื้นที่ในครอบครัวสำหรับตัวเองอีกแล้ว เย่หลิงเซียะที่อายุน้อยกว่านางสามปีเติบโตขึ้นกลายเป็นเด็กสาวสำเร็จ รอยยิ้มสดใส ไม่เห็นกลมเกลี้ยงเหมือนก้อนซาลาเปาเ็นดู เสียเหงาจนช่างอดอ้วน ทุกอย่างขโมยเอาหัวใจของคนในจวนตระกูลเย่ไปจนหมดสิ้น ขณะที่เย่เยี่ยเซียะกลายเป็นคนอื่นไปทีละนิด เด็กสาวผู้งามพร้อมในวัยสิบห้าขึ้นมองภาพครอบครัวที่ไม่มีทางแทรกตัวเข้าไปได้อีกแล้ว

ในขณะที่นางพยายามอย่างหนักเพื่อให้กลายเป็นสตรีที่ดีเยี่ยม เย่หลิงเซียะปฏิเสธการเรียนที่มารดามอบให้ หนีเรียนไม่เว้นแต่ละวันเพื่อออกไปเที่ยวด้านนอก เต็มที่บิดามารดาที่แคตุนางเล็กน้อย เย่จิ้นหิงปกป้องน้องสาวคนเล็กของเขาเสมอ มีพี่ใหญ่ให้ท้ายเย่หลิงเซียะจึงไม่เห็นการกระทำของนางเป็นเรื่องใหญ่

เสียงหัวเราะของพวกเขาดังเข้ามาในห้องขณะที่นางกำลังทบทวนตำราเรียน หลังจากทบทวนตำราในวันนี้นางยังต้องเย็บเสื้อคลุมกันหนาวให้ห้องคิรัชทายาทที่กำลังจะกลับจากการฝึกวิชายุทธ์ บางครั้งนางก็อยากโยนทุกอย่างทิ้งแล้ววิ่งออกไปด้านนอก อยากออกไปดูการแสดงข้างถนนที่น้องสาวเล่าอย่างออกรสว่าสนุกนักหนาเป็นอย่างไร บะหมี่น้ำในตรอกหลังศาลเจ้าออร่อยจริงหรือไม่ เทศกาลโคมไฟที่เต็มไปด้วยผู้คนเต็มสองข้างถนนจนมอง

แทบไม่เห็นเท้าของตัวเองนั้นสนุกสนานแค่นั้น สุดท้ายเย่เย่เสียงก็ไม่อาจทำได้ นางมีการหน้าที่มากมายที่ต้องจัดการ

ปีนั้นเพราะรับแรงจันแทบไม่ได้พัก การเย็บเสื้อคลุมกันหนาวขององค์รัชทายาทจึงสำเร็จอย่างรวดเร็ว นางใช้เวลาที่เหลือสำหรับตัดเย็บให้คนในครอบครัว แม้ไม่ต้องปักลวดลายให้หรูหราอย่างเสื้อคลุมของคู่นั้น แต่นางก็ตั้งใจทำเสื้อคลุมทุกตัวอย่างเต็มที่ ในสองวันสุดท้ายก่อนที่เทศกาลฤดูหนาวจะเริ่มต้นขึ้น นางอดหลับอดนอนจนขอบตาคล้ำ ในที่สุดก็เย็บเสื้อคลุมกันหนาวให้ตัวจนเสร็จ นางมองเสื้อคลุมด้วยความภาคภูมิใจ พับเสื้อคลุมเหล่านั้นแล้วห่อด้วยผ้าอย่างดี นำไปมอบให้พวกเขาด้วยตัวเอง

พวกเขากำลังนั่งดื่มชาอยู่ในห้องโถง เย่เย่เสียงถือห่อเสื้อคลุมเข้าไปดูเหมือนคนในครอบครัวจะแปลกใจมากกับการปรากฏตัวของนาง หรือไม่พวกเขาก็ไม่รู้ว่านางอยู่ที่นั่นในหลายวันมานี้

“ท่านพ่อ พี่ใหญ่ ปีนี้สองเฮ้าให้ลูกเย็บเสื้อคลุมสำหรับองค์รัชทายาท ลูกทำตัวนั้นเสร็จแล้วและยังเหลือผ้าชิ้นดีอีกมาก ผ้านี้อาจจะไม่หนามากแต่ก็สามารถกันหนาวได้ดี ลูกเลยนำมาเย็บเสื้อคลุมให้พวกท่าน ลองดูว่าพวกท่านชอบหรือไม่”

นางแจกจ่ายห่อเสื้อคลุมให้ด้วยความคาดหวัง ทว่าพวกเขาเพียงรับมาด้วยท่าที่เฉยเมย ดูจะเกือยและคล้ายประหลาดใจมากกว่า แต่ไม่ทันได้เปิดห่อผ้าก็ได้ยินเสียงเรingersมาจากด้านนอก เด็กสาววัยสิบสามปีที่เริ่มมีเค้าโครงความเป็นสาวงามก็ก้าวพรวดเข้ามาด้านใน ถลาเข้าไปกอดมารดาเต็มรักสาวใช้ที่ตามมาด้านหลังหอบข้าวของมากองใหญ่

ใบหน้านิ่งเฉยของสุหิณเฒ่าปรากฏร่องรอยความเอ็นดู พลังอุปนิสัยพระบุตรสาวคนเล็ก

“ออกไปเที่ยวเตร่มาอีกแล้วละสิ คราวนี้เจออะไรแปลกๆ เข้าล่ะ”

สาวน้อยหัวเราะเสียงใส กวักมือเรียกสาวใช้ให้เข้ามาใกล้ “ท่านแม่เก่งที่สุด ข้าไปตลาดที่ทำเรื่องมา มีพ่อค้าต่างเมืองเอาเสื้อคลุมกันหนาวมาขาย ทั้ง

แบบและเนื้อผ้าแปลกมาก พวกเขายกกว่ายัดขนเปิดเอาไว้ข้างในจะช่วยให้อุ่นมากขึ้น ลูกเห็นแล้วถูกใจเลยซื้อหลายตัว พวกท่านลองดูสิ ลองสวมดู มันอุ่นแล้วก็นุ่มมาก”

พวกเขาวางท่อผ้าของเย่เย่เซียงไว้บนโต๊ะข้างตัว แล้วรับเอาเสื้อคลุมที่ดูทั้งหนาและทอหะมาลองสวม อาจจะด้วยความแปลกใหม่หรืออะไรก็ตามแต่ พวกเขาก็ดูดีและให้ความสนใจกันมาก เย่เย่เซียงมองพวกเขาอยู่ครู่หนึ่ง คล้ายว่ามีบางอย่างจะพูดแต่ก็ไม่อาจพูด ท่อเสื้อคลุมของนางถูกวางเอาไว้บนโต๊ะ พวกเขาไม่ได้สนใจมัน สืบว่ามันคืออะไร หลังจากที่เย็นมองจนแน่ใจว่าไม่มีใครสนใจมันอีกแล้ว นางก็เดินออกมาจากห้องอย่างเงียบๆ

อากาศปีนั้นไม่หนาวมากนัก ทว่าพวกเขาก็เอาเสื้อคลุมขนเปิดด้วยความพึงพอใจ นางเฝ้าตลอดทั้งฤดูกาล เสื้อคลุมที่เย็บด้วยมือของตัวเองก็ไม่เคยถูกนำมาสวมเลยสักครั้ง หัวใจของนางถูกความริษยาในตัวของน้องสาวและความเย็นชาที่ได้รับจากครอบครัวกัดกินที่ละน้อยตั้งแต่ฤดูหนาวในปีนั้น

ดวงตาที่หลับปริ้มลึ้มขึ้น มองเตียงและเพดานที่แปลกไป ไม่ใช่ทั้ง

เตียงในตำหนักของสองเฮา หรือเตียงไม้ในห้องนอนที่จวนตระกูลเย่ คิระชะของนางปวดร้าว ต้องใช้เวลาสักครู่จึงนึกออก สุดท้ายสิ่งนั้นคือผืนร้ายที่ยาวนาน ผืนร้ายที่คอยหลอกหลอนตอกย้ำตัวเองทั้งชีวิตว่านางคือคนที่ไม่มีความต้องการ

นึกไปแล้วท่าทางของสามีที่ได้พบกันครั้งแรกก็ไม่แตกต่างกัน ราชาปีศาจรีบร้อนจากไปทั้งที่เป็นวันเข้าหอของตน น่าขันอะไรเช่นนี้ เจ้าบ่าวเข้ามาจากไปทันทีที่ได้เห็นหน้าตาของเจ้าสาว ชายหนุ่มขึ้นขอบเขตหญิงสาวที่ร่าเริงสดใสหรือไม่ หรือเป็นเพราะสวรรค์ขีดเขียนชะตาของนางว่าจะต้องเกิดมาโดยไม่มีใครรักคนรักไปตลอดชีวิต

แม้ว่าอยากจะทำอะไรให้แกสิ่งที่เกิดขึ้น ทว่าหญิงสาวกลับพบว่าตัวเอง

หัวเราะไม่ออก แม้แต่น้ำตาก็ไม่มีเหลือให้ไหลออกมาอีกแล้ว

ประตูห้องเปิดออกเล็กน้อย คนที่นอนอยู่บนเตียงจึงหันไปมอง ผู้ที่ก้าวเข้ามาเป็นหญิงสาวหน้าตาดีคนหนึ่ง แม้ผิวจะคล้ำเล็กน้อยแต่ก็นับว่าน่ารัก พอคนที่เข้ามาเห็นว่านางตื่นอยู่ก็ยิ้มหวานท่าทางดีใจ

“นายหญิง ในที่สุดท่านก็ตื่นเสียที” หญิงสาวคนนั้นก้าวเข้ามาใกล้ รินน้ำชาบนโต๊ะแล้วประคองศีรษะป้อนให้นางขณะแนะนำตัว “บ่าวชื่อเสี่ยวฉิน นายท่านสั่งให้บ่าวมาคอยรับใช้นายหญิง ตอนนี้นายหญิงเพิ่งฟื้น บ่าวจะไม่เรียกท่านหมอก่อน แล้วจะต้องรายงานนายท่านด้วย ลักครู่จะมีน้องสาวของบ่าวชื่อเสี่ยวฉินเข้ามาดูแลท่าน หากนายหญิงต้องการอะไรสามารถบอกเสี่ยวฉินได้เลยนะเจ้าคะ”

สาวใช้คนนั้นพูดจายืดยาว แต่ดูท่าทางคล่องแคล่วรู้ความ ไม่บอกก็รู้ว่าผ่านการอบรมมาอย่างดี หลังจากแจกแจงเสร็จก็ลุกออกไป ครู่หนึ่งจึงมีสาวใช้อีกคน ใบหน้าละม้ายคล้ายกันมากราวแปดส่วน เสี่ยวฉินแตกต่างจากพี่สาวนางไม่ใช่คนพูดมาก แต่ก็รู้ความไม่แพ้กัน ทันทีที่เข้ามาก็ใช้ผ้าเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้นาง ทั้งยังช่วยจัดการเสื้อผ้าให้เข้าที่ หญิงสาวมีหลายเรื่องอยากเอ่ยถาม แต่ล่าคอกแห่งผากจนแทบไปหมด จะลุกขึ้นก็ยังปวดศีรษะเล็กน้อย

ไม่นานนักเสี่ยวฉินก็กลับเข้ามาด้านในพร้อมกับชายชราคนหนึ่ง เมื่อเข้ามาชายชราก็แนะนำตัว

“ข้าน้อยเป็นหัวหน้าคณะแพทย์แห่งวังเหวินเสวี่ ข้าน้อยต้องตรวจเพื่อยืนยันว่านายหญิงหายจากอาการป่วยแน่นอนแล้ว” เมื่อเห็นว่าบ่าวฉินดีสุดชีพจรของนาง ทั้งยังใช้หลังมือสัมผัสที่หน้าผากเบาๆ หลังจากคิดอยู่สักครู่ก็หยิบกระดาษออกจากถุงผ้า ใช้ถ่านดำเขียนเพื่อความสะดวก

“นายหญิงยังมีไข้เล็กน้อย หลังจากนี้ต้องดื่มยาแก้ไข้ต่ออีกสามวัน และข้าน้อยได้เพิ่มยาบำรุงร่างกายให้อีกหนึ่งขนาน กินยากลับหนอยแต่สรรพคุณดีมาก ช่วยเรื่องสมดุลร่างกาย เลือดลมเดินสะดวกขึ้น หากมีเหตุ้ออกมาไม่ต้องตกใจ เป็นการขับความร้อนออกจากร่างกาย อีกทั้งยังมีสมุนไพรบาง

ส่วนใช้ต้มสำหรับแช่ตัวตอนอาบน้ำ ช่วยเปิดรูขุมขนบนร่างกาย ส่วนเรื่องอาหาร ให้เน้นกินอาหารอ่อนรสชาติไม่เค็ม ไม่มัน ไม่หวาน ไม่เผ็ดจนเกินไป”

หมอชราวินิจชัย เขาส่งกระดาษที่เขียนให้เสี่ยวไฉ เย่เย่เย่เขียนกล่าวขอบคุณเขาด้วยเสียงอันแหบแห้ง มองดูเสี่ยวไฉเดินออกไปส่งท่านหมอ เสี่ยวไฉต้องไปเบิกยาจากหอยาตามคำสั่งของท่านหมอจ้อ ดังนั้นภายในห้อง จึงค่อนข้างเงียบ มีเพียงเสี่ยวฉินที่ยืนอยู่ข้างเตียง

“ถ้านายหญิงต้องการสิ่งใดให้บอกมาได้ทันทีนะเจ้าคะ”

เย่เย่เย่เขียนไอสองสามครั้งขณะที่คิดว่าควรจะทำอย่างไรเป็นลำดับถัดไป ลำคอที่แห้งจนแสบระคายของนางดีขึ้นมากแล้ว เพียงปรายตามองกาน้ำชา ครู่เดียวเท่านั้น เสี่ยวฉินก็ขยับตัวไปทางนั้น จินน้ำชาใสจอกส่งให้นางถึงที่ พินิจดูแล้วพื่อน้องคุนี่ต่างก็คล่องแคล่วรู้งาน ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ดูท่าที่คนลือกันว่าวังเหวินสวี่เป็นแดนคนเถื่อนที่โหดร้ายไร้อารยธรรมจะไม่จริงเสียทีเดียว พวกนางอาจไม่ได้เรียบร้อยหรือรู้วิธีการวางตัวเช่นนางกาน้ำไฉนี้แน่ แต่ก็คล่องแคล่วมากพอสำหรับการเป็นบ่าวรับใช้ในตระกูลใหญ่

“เจ้านายของพวกเจ้า... นายท่านอยู่ที่ใด” เมื่อถามออกไปแล้วถึงคิดขึ้นได้ ตรบได้ที่เขาไม่เอียวจาว่าจะหย่ากัน นางก็ยังถือว่าเป็นภรรยาของอีกฝ่าย ทั้งเสี่ยวฉินและเสี่ยวไฉยังเรียกนางว่านายหญิง ดังนั้นคำเรียกสามีจึงเปลี่ยนเป็นนายท่านตามแบบพวกนางไป

“เรียนนายหญิง เวลานี้นายท่านอยู่ที่ลานฝึกยุทธ์ พี่สาวของบ่าวให้คนไปส่งข่าวเรื่องที่นายหญิงฟื้นแล้ว อาจจะต้องใช้เวลาสักพักกว่าที่นายท่านจะเดินทางมาถึง” นำเสียงอธิบายเรียบเรื่อย

“เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น” นี่เป็นอีกปัญหา หญิงสาวจำอะไรที่เกิดขึ้นหลังจากสามีของตัวเองหันหลังเตรียมออกจากห้องหอบไม่ได้เลย รู้สึกตัวอีกครั้งนางก็นอนอยู่บนเตียงแล้ว ดังนั้นความทรงจำช่วงที่ขาดหายไปเกิดอะไรขึ้นยังเป็นเรื่องที่ต้องค้นหา

เสี่ยวฉินขมวดคิ้ว ทำทางประหลาดใจ “เมื่อคืน...” หลังจากครุ่นคิดอยู่

ครูหนึ่งสาวใช้ก็เอ่ยอธิบาย “นายหญิงคงจำไม่ได้ ท่านป่วยตั้งแต่คืนวันแต่งงาน หลังจากนั้นก็ได้สติมาตลอด จนตอนนี้ย่างเข้าสู่วันที่สามแล้วเจ้าค่ะ”

คนฟังนิ่งตะลึงไป คาดไม่ถึงว่าพริบตาเดียวผ่านไปสามวัน “ข้าจำอะไรไม่ได้เลย”

“หลังจากส่งตัวเจ้าป่วยแล้ว ครูเดียวนายท่านก็ออกมาบอกว่านายหญิงเป็นลมไม่ได้สติเจ้าค่ะ”

“อ้อ” เมื่อทบทวนก็พอนึกได้เลื่อนรางว่าตลอดการเดินทางที่แทบไม่ได้พักผ่อนสร้างความเหน็ดเหนื่อยแก่ไหน พอมาถึงไม่ทันได้หย่อนก้นนั่งก็ต้องเข้าร่วมพิธีแต่งงานอย่างรวบรัด นอกจากนี้ยังไม่ได้กินอาหารเลยสักอย่าง นอกจากน้ำชาในระหว่างพิธีคำนับฟ้าดิน หากจะเจ็บป่วยก็ไม่ใช่เรื่องแปลกนัก คิดดูแล้วชายผู้นั้นก็ได้ใจดำ แม้แสดงท่าที่รังเกียจออกมาถึงเพียงนั้นยังมีน้ำใจที่จะตามคนมาช่วยเหลือ

“นายหญิงมีอะไรที่ต้องการถามบ้างอีกหรือไม่เจ้าค่ะ”

หญิงสาวไม่มีคำถามอีก อีกอย่าง... เมื่อครูเดียวอธิบายกว่ากว่าที่นายท่านของอีกฝ่ายจะมาจากในเวลาสักพัก สักพักที่ว่านานแค่ไหนนางไม่ใส่ใจ ดูจากปฏิกิริยาแรกยามที่พบกันก็น่าจะพอเดาได้ว่าเขาคิดอย่างไร ดวงตาที่ล้อมกรอบไปด้วยแพขนตาหนาหัลบลง นางไม่ถามอะไรเพิ่มเติม เสียวไส้ก็ไม่ได้พูดอะไรอีก

“หลับอีกแล้วหรือ” เสียงเอ่ยถามแผ่วเบา น้ำเสียงดิดจะเย็นชา

เสียวไส้ที่ยืนอยู่ในห้องงดยหน้าขึ้นมองไปทางประตู เห็นว่ามันเปิดแฉ้ม ออกเล็กน้อย เสียวหน้าคมคายที่โผล่เข้ามาเป็นของเจ้านายตัวเอง สาวใช้ย่อกายเล็กน้อย เลือกที่จะพยักหน้าขึ้นลงแทนการตอบคำถาม คนป่วยเพิ่งหลับไปประมาณครึ่งก้านธูป จะหลับสนิทหรือไม่ยังไม่แน่ใจ เสียงเพียงเล็กน้อยอาจจะปลุกอีกฝ่ายขึ้นมาได้

คนที่อยู่ด้านนอกพยักหน้า ดิ่งประตูปิดแผ่วเบา ทว่าพอหันหลังกลับ

พบใบหน้าผู้รู้มึนของชายหนุ่มอีกคนรออยู่ ใบหน้าติดเย็นชาบั้งตั้งขึ้นมาหลายส่วน ยึดหลังตรงเดินผ่านหน้าอีกฝ่ายไปอย่างไม่สนใจใยดี แต่คนที่แกล้งยังวิ่งล้อมหน้าล้อมหลัง หากเป็นคนอื่นคงถูกฝ่ามือพลิกฟ้าของเขาสกัดใส่สักทีแล้ว เท่านั้นที่บอกโลกลไปเผ่าเทพเซียนได้ทันที แต่เพราะคนกวนใจเป็นศิษย์น้องร่วมอาจารย์จึงพยายามอดทน

“ศิษย์พี่ ทำไมไม่เข้าไปหาพี่สะใภ้เล่า ไม่ใช่ว่าท่านเป็นห่วงนางมากหรือ” เห็นอีกฝ่ายไม่ตอบ เขากลับยอมรับไม่ได้ วิ่งไปวิ่งมาวนเวียนอยู่รอบกาย “ข้ารู้แหละ วันนี้ศิษย์พี่ใจลอยเพราะเป็นห่วงพี่สะใภ้ใช่ไหม”

ชายหนุ่มกระโดดไปกระโดดมาท่าทางราวกับลิง เล่นหัวคนถูกก่อกวนกระตุกครั้งแล้วครั้งเล่า ในที่สุดก็สิ้นความอดทนยื่นมือออกไปในอากาศอย่างรวดเร็ว ไม่ทันได้กะพริบตาคอเสื้อด้านหลังอีกฝ่ายก็ถูกคว้าเอาไว้แน่น คนที่กำลังจะหนีถูกเขายกจนตัวลอยเหนือพื้น อาศัยเพียงมือข้างเดียวยกชายวัยฉกรรจ์คนหนึ่งด้วยท่าทางไม่เตื่อร้อ้น ย่อมแสดงถึงความแข็งแกร่งด้านพลังกำลังของผู้ยกได้เป็นอย่างดี

“ถ้าเจ้ายังไม่หยุดปาก ลองดูว่าศิษย์พี่อย่างข้าจะทำให้เจ้าพูดออกมาไม่ได้อีกได้อย่างไร”

“ใช้ว่าข้าพูดเท็จ ท่านก็รู้ว่าวันนี้การฝึกของท่านไม่ราบรื่น” ชายหนุ่มตอบกลับด้วยท่าทางไม่ทุกข์ร้อน เขาเองก็มีใช้ไร้ฝีมือ แม้จะเทียบกับศิษย์พี่ไม่ได้ แต่ดีชั่วอย่างไรเขาก็มีฝีมือพอจะหลบหนีเอาตัวรอดไปได้ เรื่องความว่องไวชายหนุ่มมั่นใจว่าเขาไม่เป็นสองรองใคร ศิษย์พี่เก่งกาจที่สุด เขาก็หนีเก่งที่สุด

ใบหน้าของหลี่เหวินหรงหรือที่ผู้คนภายนอกวังเหวินเสวียเรียกขานว่า ‘ราชาปีศาจ’ แสดงออกอย่างเคร่งขรึม คล้ายกับคนที่สิ้นไร้อารมณ์ ดวงตาสีแดงเย็นชาจับจ้องใบหน้าศิษย์น้องของตัวเองที่ยังทำท่าทางร่าเริงไม่สนใจใคร กุ๋นหนึ่งเทียบเป็นคุณชายเจ้าสำราญ ตระกูลเดิมเป็นขุนนางเก่าแก่ในแคว้นหนึ่ง ลูกหลานทุกคนต่างก็เข้ารับราชการในวังหลวง มีเจ้าคนแซ่กุ๋นหลานอย่างเขาเท่านั้นที่ดื้อรั้นหนีออกมาว่าเรียนวิชาท่องยุทธภพ แม้ภายหลังสำเร็จวิชาแล้ว

ก็ไม่ยอมกลับบ้าน เอาแต่เกาะศิษย์พี่ใหญ่ที่เป็นเจ้าของวังเหวินเสียไม่ยอมปล่อย

กุหนึ่งเทียนถูกโยนออกไปด้วยแรงมหาศาล เบื้องหน้าที่ต้องปะทะก็คือกำแพงที่กั้นระหว่างเรือนชั้นนอกกับเรือนชั้นใน ก่อนที่ร่างกายจะปะทะเข้ากับกำแพง ชายหนุ่มก็ใช้มือแตะที่พื้นเป็นแรงส่งให้ร่างม้วนตัวกลับมายืนบนพื้นได้อย่างสง่างาม รอยยิ้มทะเล้นไม่ละไปจากใบหน้าของเขา

“ท่าทางจะหลุดจริงจังจริงๆ นะศิษย์พี่ ถ้าท่านไม่ชอบนาง ทำไมไม่ส่งนางกลับไปล่ะ ส่วนหนังสือหย่าค่อยส่งตามไปก็ได้ แต่หญิงสาวผู้นี้แม่แต่ราชาปีศาจที่ผู้คนหวาดกลัวก็ยังไม่ต้องการ ชีวิตของนางคงไม่พ้นต้องบวชชี หรือไม่ก็แขวนคอตายเพราะทนรับความอับอายไม่ไหว”

หลี่เหวินหรงหรีดตา ชั่วขณะหนึ่งไม่ทันหายใจก็มาปรากฏตัวเบื้องหน้าศิษย์น้องของตัวเอง แกว่งดาหิ๋ยมโหด “ลั่นนี้คงไม่จำเป็นอีกแล้ว พุดแต่เรื่องน่ารำคาญ” นิ้วมือเรียวยาวที่ขาราวกับหยกท่าจะทำจะล้วงเข้าไปในปากของศิษย์น้อง

เพราะไม่ได้กำลัคอศิษย์น้องไว้แน่นนัก กุหนึ่งเทียนจึงใช้แรงถีบตัวสบัดหลุดออกมาได้ “ท่านนี่เอาใจยากจริงๆ บอกว่าห่วงใยก็ไม่ยอมรับ พอบอกให้ส่งนางกลับท่านก็ทำทำไมให้อีก” ถึงจะดูไร้ความเกรงกลัว แต่พอราชาปีศาจขยับตัวอีกครั้ง ชายหนุ่มก็ใช้วิชาตัวเบากระโดดต้อออกไปจากแนวกำแพง กระโดดไปมาพริบตาเดียวก็หายไป

หลี่เหวินหรงมองอยู่ครู่หนึ่งก่อนหมุนกายเดินไปตามทางเพื่อกลับเรือนพักของตัวเอง ในเรือนส่วนตัวของเขาไม่ได้หรูหราโอ่อ่า กลับเรียบง่ายยิ่งกว่าเรือนรับรองแขก เขาไม่ขึ้นชอบของประดับอย่างแจกันโบราณหรือเครื่องเงินเครื่องกระเบื้อง ไม่มีแม้กระทั่งภาพวาดพู่กัน หรือภาพตัวอักษรอย่างที่คุณร่ำเรียนนิยามกัน นอกจากเก้าอี้ไม้เก่าแก่เรียบง่ายกับชุดโต๊ะน้ำชาที่เป็นมรดกในวังเหวินเสียมาเนิ่นนานก็แทบไม่มีอะไรอีก

สาวใช้ที่อยู่ภายในเรือนส่วนตัวของเขาได้ยังคงเป็นคนมีอายุประมาณ

หนึ่ง เพราะสาวใช้ที่อยู่ในวัยสาวมักสร้างเรื่องปวดหัวให้แก่เจ้าของเรือน คนก่อเรื่องส่วนมากหากไม่ถูกส่งออกไปนอกวังเหวินเสวียก็ต้องเดินทางไปเที่ยวยมโลกก่อนเวลาอันควร ล้วนขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของการกระทำนั้น ครั้งหนึ่งที่รุนแรงที่สุดคือพยายามวางยาในเทียนไขที่จุดยามค่ำคืน ตกตึกเขาที่นอนสิ้นไร้เรี่ยวแรงอยู่มองเห็นสาวใช้นางนั้นปลี้อผ้าป็นขึ้นเตียง ลูบไล้โลมเลียเขาราวกับสัตว์ป่า แต่คนอย่างหลี่เหวินหรงมิใช่สิ้นไร้หนทางเพราะยาเพียงตัวเดียว หลังจากรวบรวมพลังครู่หนึ่งเขาก็ตัวดำขาถีบร่างนั้นออกจากตัว หมึงสาวตัวบอบบางกระเด็นไปกระแทกกับผนังเต็มแรง ศีรษะและกระดูกแตกหักหลายส่วน นางส่งเสียงร้องครวญครางด้วยความทรมาน แต่ส่วนนั้นไม่ใช่ความทรมานที่สุด เพราะหลังจากที่ถูกขืนยืนอย่างมั่นคง ราชาปีศาจก็เตะร่างนั้นออกมานอกห้องนอนของเขา เสียงครวญครางที่ดังออกมาทำให้บรรดาสาวใช้และทหารที่คอยดูแลความปลอดภัยออกมาสงสัยถึงที่เกิดขึ้น

ร่างนั้นดูแปลกคล้ายกับซากศพมากกว่าคนที่ยังมีชีวิต ร่างกายหลายส่วนบิดงอผิดรูป เลือดสีแดงฉานอาบซอโลมไปทั่วร่าง สาวใช้หลายคนหวีดร้องขวัญเสีย ยิ่งได้เห็นใบหน้าโหดเหี้ยม ดวงตาสีแดงคล้ายโลหิต เส้นผมสีขาวพลิวไหวไปตามสายลม ประดุจร่างจตุเทพปีศาจ ปลายเท้ายาวลงไปบนร่างนั้น เหยียบเอาไว้ไม่ให้ขยับเคลื่อนไหว จากนั้นเรียกทหารนายหนึ่งเข้ามาสั่งให้ใช้ม้าตัวหนึ่งลากร่างสาวใช้นางนี้ออกไปทางประตูตะวันตกซึ่งเต็มไปด้วยกรวดหินแหลมคม เพราะเป็นม้าที่ถูกฝึกมาอย่างดี หลังจากหายไปสามวันมันก็กลับเข้าเมืองมาพร้อมกับร่างที่แหลกเละไร้ลมหายใจ

การกระทำของเขาในวันนั้นไม่เพียงช่วยจัดระเบียบภภายในวังเหวินเสวีย แต่ยังทำให้เกิดข่าวลือเกี่ยวกับความโหดเหี้ยมต่อสตรีของเขากระจายออกไปทั่ว ในสนามรบหลี่เหวินหรงนั้นไร้ปราณี ทุกครั้งดาบของเขาล้วนได้ดื่มเลือดศพนับพันนับหมื่น แม้แต่กับสตรี ผู้คนก็เล่าลือกันว่าหลังจากลากพวกนางขึ้นเตียงแล้วร่วมรักอย่างทารุณ หากว่าใครทำให้ราชาปีศาจไม่พอใจจะถูกทำร้ายทรมานจนตายในที่สุด ราชาปีศาจยังเป็นคนช่างเลือก ไม่มีหญิงใดเหมาะสม

กับเขา จนถึงทุกวันนี้จึงไม่เคยแต่งงานหรือมีแม้แต่อนุเลยสักคน

เขาไม่ได้ใส่ใจว่าใครจะล้อกันไปอย่างไร สุดท้ายเพราะเขาไม่เคยสนใจสตรีพวกนั้น แม้แต่คนที่ดูเหมือนว่าเขาจะทนได้มากที่สุดอย่างเหยาซูลี ศิษย์น้องร่วมอาจารย์ก็ยิ่งสร้างความหงุดหงิดให้เขาได้อยู่ตลอดเวลา สุดท้ายทุกคนต่างก็คิดว่าราชาปีศาจอาจไม่มีคู่ครองตลอดชีวิต แม้แต่ตัวเขาเองก็คิดเช่นนั้น

การแต่งงานครั้งนี้เป็นเรื่องที่ไม่ควรเกิดขึ้น

เยเยียเซียงนอนหลับไม่ได้ไม่นานนัก หลังจากนั้นนางก็ถูกปลุกขึ้นมา เพื่อกินยาตามที่ท่านหมอสั่งเอาไว้ สองพี่น้องเสียวฉีกับเสียวไฉช่วยเหลือนายหญิงคนใหม่เป็นอย่างดี หลังจากกินยาแล้วยังเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้อีกด้วย แต่ที่ไม่น่าเชื่อคือเสียวไฉนั้นแข็งแรงมาก แม้มีรูปร่างค่อนข้างบอบบาง แต่ฝ่ายนั้นสามารถอุ้มนายหญิงให้ลอยขึ้นจากพูกนอนได้ราวกับอุ้มเด็ก เยเยียเซียงอยากขัดขึ้นแต่ก็สิ้นเรี่ยวแรง ปลอ่ยให้เสียวไฉอุ้มนาง ขณะที่เสียวฉีเร่งมือเปลี่ยนผ้าปูที่นอนที่ชื้นไปด้วยเหงื่อเป็นผืนใหม่

หลังอดทนจากความอับอายนั้นชั่วครู่หนึ่งนางก็รับรู้ได้ว่าตลอดทั้งตัวเต็มไปด้วยความรู้สึกสะอิดสะเอียน หึงสาวกล่าวขอบคุณเล็กน้อย ความง่วงที่มีก่อนหน้านี้หายไปแล้ว หลังจากกินยาเข้าไปยังต้องรออีกครู่หนึ่งจึงจะกินข้าวได้ ดังนั้นจึงทำได้เพียงมองเพดานและผ้าม่านกันเตียงที่ขยับไหวเล็กน้อย วงเวียนเสียวตั้งอยู่บนภูเขา อากาศเย็นตลอดทั้งปี หน้าต่างที่เปิดเพื่อระบายอากาศจึงพัดเออลมเย็นสบายเข้ามาภายในห้อง

ทันใดนั้นประตูก็เปิดออก เสียวฉีกับเสียวไฉไม่ทันได้ตั้งตัว สตรีคนหนึ่งก็ตรงเข้ามาประชิดขอบเตียง เยเยียเซียงพิจารณาคนที่เพิ่งเข้ามา สาวใช้ของนางมีท่าทางนอบน้อม ทว่าก็ขยับร่างกายบังนางไว้ครึ่งหนึ่ง พร้อมย่อกายทำความเคารพ

“นายหญิงกำลังพักผ่อน คุณหนูเดินทางมาที่นี่มีธุระอะไรหรือเจ้าคะ”

เลี้ยวโฉนดก็ยิ้มกว้าง แต่ถ้อยคำนั้นบอกชัดว่าไม่อยากต้อนรับนัก

สาวงามสะบัดหน้าหนี “ข้าก็แค่อยากจะทำให้เห็นว่าหญิงสาวที่พลาดคืนสำคัญอย่างการเข้าหอเป็นอย่างไร”

ฟังดูก็พอรู้ว่าออกจะเป็นการเย้ยหยัน คนบนเตียงเมียงมอง ดวงหน้านั้นค่อนข้างน่ารักมากกว่างดงาม ดวงตาฉายแววดีจรรโลงใจคน ริมนิปากแม่สนิทเรียบเป็นเส้นตรง น้ำเสียงคุ้นเคยทำให้หยุดคิดไปครู่หนึ่ง ไม่นานนักก็นึกขึ้นได้ว่าน้ำเสียงเช่นนี้มีใช้ว่าอีกฝ่ายคือหญิงสาวที่ไววายไม่ยอมให้ราชาปีศาจเข้าหอในคืนนั้นหรอกหรือ ตอนนั้นใครบางคนเรียกสตรีผู้นี้ว่าศิษย์น้อง อีกทั้งสาวใช้ยังเรียกนางว่าคุณหนู เย่เย่เซียงพอลูกอีกฝ่ายอย่างคร่าวๆ ขึ้นมาแล้ว

“ท่านคงเป็นศิษย์น้องของนายท่าน” น้ำเสียงแหบแห้งเอื่อยขึ้นอย่างสงบ รอยยิ้มประดับบนใบหน้าค่อนข้างซีด ไม่ได้แสดงอาการหวาดกลัวหรือตกใจแต่อย่างใด

เป็นฝ่ายนั้นมากกว่าที่แสดงท่าทางตกใจออกมาเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าคนป่วยจะรู้ว่าตัวเองเป็นใคร ได้ข่าวว่าหญิงสาวผู้นี้ป่วยตั้งแต่คืนเข้าหอ จนผู้คนในเรือนด้านในต้องดูแลกันไม่น้อย ที่พอจะมีเหตุผลก็คือไม่ใช่สาวใช้สองคนนี้ปากมากเล่าให้ฟัง ก็ต้องเป็นศิษย์พี่ใหญ่ของนางเล่าให้ฟัง นางคิดว่าหญิงสาวผู้นี้จะเป็นเช่นหญิงสาวอื่นทั่วไป ที่แต่งงานก็เพราะเหตุจำเป็น ไม่นานจะถูกเยี้ยทิ้ง มีแค่ตำแหน่งแต่ไร้ความสนใจจากศิษย์พี่ของนาง ดังนั้นนางจึงหันกลับไม่มอง

“พวกเจ้าบอกนางใช่หรือไม่ ปากมาก”

เลี้ยวฉับเลี้ยวโฉนดยิ้มส่ายหน้า พวกนางไม่เคยบริภาษพูดอะไรออกไปเลย คนรอคำตอบบังเกิดความเงิบขึ้นมา หากไม่ใช่สาวใช้พวกนี้ เช่นนั้นอีกฝ่ายคงได้ยินมาจากศิษย์พี่ของนาง คนอย่างศิษย์พี่นะหรือจะพูดคุยกับหญิงสาวรักคน แต่ถ้าพินิจดูแล้วก็พบว่าที่ผ่านมานางเห็นอีกฝ่ายภายใต้ผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว ทั้งตอนที่ป่วยก็ไม่เคยคิดมาเย้ยม บัดนี้ได้ยินมองใกล้ชัดจึง

พบว่าแม้ใบหน้าจะซีดเซียวไร้เครื่องประทีนผิว หญิงสาวตรงหน้าก็ยังงดงามอย่างน่าเหลือเชื่อ หากได้ประทีนโฉมอีกสักหน่อย ไม่รู้ว่าความงามจะมีมากถึงขนาดไหน

หรือศิษย์พี่ของนางจะหลงมารยาบกับความงามของนางจึงจอกเข้าไปแล้ว อารมณ์ริษยาและหึงหวงบังเกิดขึ้นในใจของนาง แต่ไม่อาจแสดงออกมาได้มากนัก เดิมทีคิดว่าหญิงสาวที่ศิษย์พี่ไม่ใส่ใจ หากนางจะทำอะไรก็คงไม่ผิด แต่ตอนนี้ดูเหมือนอีกฝ่ายจะได้รับความสนใจจากศิษย์พี่บ้างเล็กน้อย ดังนั้นวันนี้ถือว่ามาหยิ่งเชิง หญิงสาวที่อาศัยอยู่ในเมืองหลวง เอาแต่รำเรียนเรื่องคุณสมบัติสตรีอาจจะถูกเบียดเข้าในเร็ววัน

หลังจากไม่พูดอะไรก็สะบัดหน้าแล้วเดินจากไป กิริยาของอีกฝ่ายค่อนข้างแสบเล็กน้อย แต่เย้ยหยันไม่ถึงกับมาใส่ใจ นางหลับตาลง ผ่อนลมหายใจ ขณะที่ขบคิดว่าชีวิตของนางในสถานที่แห่งนี้คงไม่่ง่ายนัก

“เสียใจช่วยไปบอกนายท่านของเจ้าที หากเขามีเวลว่างข้าต้องการพูดคุยกับเขาสักหน่อย หรือถ้าเขาไม่ว่าง ภายในสองสามวันนี้ข้าจะไปพบเขาด้วยตัวเอง” ถึงอย่างไรก็ต้องสนทนากันให้รู้เรื่อง จะปล่อยปละละเลยเช่นนั้นไม่ได้ เขาจะเกลียดหรือชิงชังนางแค่ไหนก็ต้องถามเอาความมาให้ได้ จากนั้นจะส่งตัวกลับหรือทนใช้ชีวิตอยู่เพื่อรักษาหน้าก็ต้องตกลงกันให้ได้ ไม่ว่าหนทางใดนางล้วนยอมรับได้ทั้งสิ้น

ถูกขอให้ยกเลิกการหมั้นหมายก็เคยมาแล้ว คราวนี้หากถูกหย่าจะเป็นอะไรไป

ถูกหมางเมินทั้งที่เป็นสามีภรรยากันก็เคยมาแล้ว โดนอีกครึ่งก็เชื่อว่า จะรับไม่ได้

แม้แต่จะถูกเขาล้างสารเพราะผิดสัญญา นางก็ไม่เสียดาย คนเคยตายมาแล้วครั้งหนึ่งจะต้องหวาดกลัวอีกทำไม ราลิกย้อนกลับไปในความฝันอันเนิ่นนานต้นหนึ่ง นับเวลายาวนานถึงสามปี ช่วงเวลานั้นหล่อหลอมนางมาเช่นนั้น เกลียดที่สุด รักที่สุด และเจ็บปวดที่สุด นางเหน็ดเหนื่อยกับความรูสึก

และอารมณ์ของมนุษย์เต็มทน ดังนั้นความหมองเหม็นที่ได้รับจากราชาปีศาจ
ไม่อาจทำร้ายนางได้อีกต่อไป

นางไม่มีหัวใจให้ใครทำร้ายอีกแล้ว

คนที่ถูกคิดว่ากำลังหมองเหม็นการรยาหนึ่งราตรีของตนกำลังหลับตาผ่อน
คลายอยู่ในถ้ำน้ำขนาดใหญ่ ไอน้ำลอยเอื่อย ม่านควันบางๆ กระจ่ายไปทั่วห้อง
ราชาปีศาจปล่อยผมสียาวสยายพาดไปที่ขอบถ้ำ เปลือกตาขาวซีดลึมขึ้น
นัยน์ตาสีแดงคู่นั้นพวาระยับ มุมปากยกขึ้นเล็กน้อย เป็นรอยยิ้มที่หากคนใน
วังเหวินเหลียวมาเห็น อาจไม่เชื่อว่าจะมีวันที่ราชาปีศาจจะเปิดเมษรอยยิ้มเช่นนี้

ตลอดเวลาที่ผ่านมาหลี่เหวินหรงถูกเลี้ยงดูเพื่อให้เป็นผู้ปกครองวัง
เหวินเหลียวที่ยิ่งใหญ่ เจ็ดขวบเขาก็ได้เข้าสู่สนามรบครั้งแรก ลิบขวบสังหารคน
ครั้งแรก พออายุสิบห้าก็กลายเป็นผู้นำกองทัพบุกทะลวงค่ายศัตรูที่มีกำลังคน
มากกว่าเท่าตัวจนพังราบ ด้วยวีรกรรมเหล่านี้พร้อมมกับอัธลักษณ์ด้านร่างกาย
ที่พิเศษเหนือกว่าใคร ผิวสีขาวซีด ผมยาวสีขาวราวกับหิมะ ดวงตาสีแดงราวกับ
โลหิต หลี่เหวินหรงจึงถูกเรียกขานว่าราชาปีศาจ

รอยยิ้มนี้จึงเป็นสิ่งที่น้อยคนนักจะได้พบ แต่ถ้าคนพวกนั้นรู้ว่าเขายิ้ม
เพราะอะไรอาจจะตกใจยิ่งกว่า

ตอนที่หลี่เหวินหรงส่งสารไปยังแคว้นฉินเพื่อขอร้องบุตรสาวตระกูลเย่
ไม่มีใครรู้ว่าทำไมเขาถึงไม่เลือกใครสักคนในวังเหวินเหลียว แม้แต่ศิษย์น้องที่
แสดงออกอย่างชัดเจนว่าชื่นชมเขามากก็ยังไม่ถูกเลือกให้รับตำแหน่งนายหญิง
ของวังเหวินเหลียว แค่นี้เพราะเขาต้องการฐาพินเพื่อให้มีทายาท จำเป็นต้อง
ขอร้องคนของแคว้นฉินด้วยหรือ ทางเดียวที่ผู้คนคิดได้เพราะเหตุผลด้านการทูต
และที่จำเป็นต้องเป็นบุตรสาวตระกูลเย่ ก็เพราะฐานะทางสังคมของตระกูลเย่ใน
แคว้นฉินมีอิทธิพลมาก หัวหน้าตระกูลเย่คนปัจจุบันเป็นเสนาบดีผู้ใหญ่ที่ทำงาน
รับใช้ใกล้ชิดฮ่องเต้แคว้นฉิน บุตรชายคนโตของเขายังทำงานในกองทัพ ที่
สำคัญคือดูเหมือนว่าบุตรสาวคนหนึ่งของตระกูลเย่จะถูกวางตัวเอาไว้ให้แต่ง

เข้าเป็นพระชายาองค์รัชทายาท ไม่ว่าจะมองมุมไหนการแต่งงานกับบุตรสาว
ตระกูลเยก็ล้วนไม่ใช่เรื่องเสียหาย

หลี่เหวินหรงไม่เคยอธิบายหรือตอบรับว่าเหตุผลที่พวกเขาขาดเดกัน
นั้นถูกต้องหรือไม่ เรื่องราวถูกแต่งเติมต่อกันไปอย่างไรก็ปล่อยไปเช่นนั้น
สุดท้ายเขาได้แต่งบุตรสาวตระกูลเยคนหนึ่งเข้ามาเป็นสวามีหวังเหวินเสวียก็
เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง แต่สิ่งที่อยู่ภายใต้การคาดเดาเหล่านั้นเจ้าตัวไม่คิดเปิดเผย
ให้ใครได้รู้

ราชาปีศาจกลับตาอยู่ภายในถังน้ำ ใบหน้าของมารยากระจ่างชัดอยู่ใน
ความคิดของเขา ไม่ใช่ภาพหญิงสาวในอาภรณ์สีแดง แต่เป็นสตรีในอาภรณ์
ลำค่าของแคว้นฉิน ผู้ที่ทอดสายตามองลงมาจากกำแพงเมือง สตรีที่ปรากฏ
อยู่ในความฝันอันยาวนานครั้งหนึ่งของเขา

ชาติหนึ่ง **เย่เยี่ยเซียง** เคยกุมทุกอย่างเพื่อความรัก
ทว่าสุดท้ายทำได้เพียงมองชายที่รักยอมตายเคียงข้างสตรีอื่น
จนบ้านเมืองต้องย่อยยับและล่มสลาย

ชีวิตที่สองได้มาโดยไม่คาดฝัน นางกระโดดขึ้นเกี่ยวเสียสละตัวเองให้ราชาปีศาจ
หรือก็คือ **หลี่เหวินหรง** ประมุขแห่งวังเหวินเสวี่ย
เพื่อยุติสงครามที่จะเกิดขึ้นในอนาคต
จุดหมายปลายทางข้างหน้าไม่อาจรู้ได้ว่า
จะดีหรือร้าย... เป็นหรือตาย...
ล้วนย่อมต้องทำใจยอมรับกับสิ่งที่ตามมา

ทดลองอ่าน

24

สาระ: ศบศ. สุทธิ สภามรรณิกส์

www.satapornbooks.com

สำนักพิมพ์ในเครือสภามรรณิกส์

หมวดนวนิยายจีน

ISBN 978-616-00-3948-7

9 786160 039487

มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

ราคา 250 บาท